

Sociaal Maandblad Arbeid

Sociaal Maandblad Arbeid is een samenvoeging van de sinds kort na 1945 verschijnende bladen „Arbeid” en „Sociaal Maandblad” en is gewijd aan arbeidsrecht, arbeidsvoorziening, sociale verzekering en andere arbeidsvraagstukken. De redactie bestaat uit de professoren in het arbeidsrecht, enkele leidende figuren uit de instanties van arbeidsvoorziening en sociale verzekering en enkele specialisten. De belangrijkste politieke stromingen in Nederland komen in de redactie tot uiting.

Voor artsen zijn in het blad met name interessant de volgende regelmatig in het blad aan de orde komende onderwerpen. De algemene sociaal-politieke beschouwingen, waarbij onder andere zaken worden behandeld als ziekte-risico, eigen risico, scheiding controle en behandeling, revalidatie en dergelijke, wanneer naar aanleiding van discussies in den lande, dan wel bij op stapel staande wetsontwerpen, de daarmee samenhangende vragen in het nieuws zijn.

Daarnaast bevat het maandblad verhandelingen over uitvoering en rechtspraak in de sociale verzekering, waarbij onderwerpen als „zelfde ziekte-

oorzaak”, „begrip ziekte”, „arbeidsongeschiktheid”, „ontslag nemen op medisch advies”, „recht op inschrijving bij ziekenfonds”, worden behandeld. Wanneer in de komende tijd de uitvoering van de wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering een aanvang neemt, zal de verhouding tussen behandeling en controle mede door de instelling van de Gemeenschappelijke Medische Dienst, weer een andere worden, terzake waarvan in Sociaal Maandblad Arbeid stelling aan de discussie zal worden deelgenomen.

Tenslotte bevat het blad de kronieken „Uit het georganiseerde bedrijfsleven”, „Sociale verzekering”, „Arbeidsvoorziening” en „Sociale Actualiteiten”, die tezamen een beeld geven van wat er aan wettelijke maatregelen, rapporten, onderhandelingen en dergelijke gaande is.

Het blad verschijnt elfmaal per jaar; de gemiddelde omvang van een nummer is 80 pagina's; de prijs is f 35,— per jaar; een proefabonnement voor drie maanden kost f 9,—. Het adres van de redactie is Prof. Mr. N. E. H. van Esveld, „Vogelenzang”, Zoetendijk 4c, Reeuwijk-Sluijpwijk. De uitgever is N. Samsom, n.v., Alphen aan de Rijn.

* Zie (1966) huisarts en wetenschap 9, 2.

REFERATEN

VERZORGD DOOR DE STUDIEGROEP ARTIKELENDOCUMENTATIE

66-16. Diagnostic pregnancytests in patients treated with tranquilizers. Marks, V. en P. Shackcloth. (1966) *Brit. med. J.* 1, 517.

Het is bekend dat de biologische zwangerschapsproeven door het gebruik van tranquillizers, vooral van de fenothiazinegroep, onbetrouwbaar worden doordat er te veel vals positieve uitslagen zijn (tot 75 procent toe, volgens sommige auteurs). Hoe deze stoffen deze reacties beïnvloeden is niet duidelijk. Hoe dit is bij de nieuwere immunologische zwangerschapsproeven is niet bekend.

De schrijvers onderzochten de urine van 241 psychiatrische patiënten, van wie 77 procent met soms hoge doses psychofarmaca, meestal chloorpromazine, werden behandeld. De indicatie tot het urine-onderzoek was meestal amenorrhoe van minstens vijf weken. Als tests werden gebruikt Gravidex, Pregnosticon en Prepuerin. Op een enkele uitzondering na werden steeds alle drie tests gedaan.

Van de 241 patiënten waren volgens deze proeven 158 niet zwanger en 79 wel, wat door het verdere verloop werd bevestigd. Driemaal was de uitslag valspositief en eenmaal niet duidelijk. In zestien gevallen stemden de uitslagen van de drie proeven niet overeen. Hierbij bleek de Prepuerin-test steeds juist te zijn. De Prepuerin-test blijkt dus het meest betrouwbaar te zijn bij met tranquillizers behandelde pa-

tiënten, doch het is wenselijk onder deze omstandigheden meer dan één test te gebruiken. J. G. Antvelink

66-19. Schnellprobe zur Bestimmung des Gesamt-Bilirubins im Serum Erwachsener und Neugeborener. Klien, H. D. von (1966) *Münch. med. Wschr.* 108, 386.

Er is de laatste jaren een toenemende belangstelling merkbaar voor eenvoudige en snel uit te voeren bepalingen van serumbestanddelen. Ook al is een dergelijke methode minder accuraat dan de veel tijdrovende en aan ingewikkelde apparatuur gebonden bepalingen, toch kan men er vaak een selectie van het te onderzoeken materiaal mee bereiken, welke tijdwinst oplevert. In analogie met de methyleenblauwproef in urine, ter bepaling van het bilirubinegehalte, heeft de schrijver geprobeerd, deze proef ook geschikt te maken voor bilirubinebepalingen in bloedserum. Deze methyleenblauwproef berust op het principe, dat bilirubine wordt geoxydeerd tot groene biliverdine. Zodra alle bilirubine is geoxydeerd, slaat de groene kleur om in de blauwe kleur van het methyleenblauw. Voor het bepalen van deze omslag is enige ervaring nodig. Het beste kan men het beoordelen tegen een zilvergrijze achtergrond.

Er werden twee methoden ontwikkeld, de macro- en micro-